

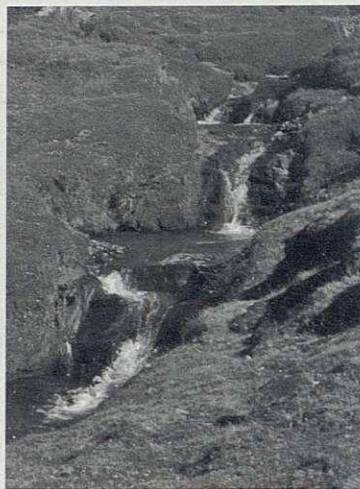
Imatges d'estiu

Qui més qui menys per aquestes dates pensa en desconnectar. Sigui per fer un viatge a l'altra part de món, o per passar una estona en una terrassa de bar davant d'una beguda refrescant; per fer més esport o per mirar-se les postes de sol sense les preocupacions habituals. O per caminar pel país i descobrir-lo.

Ara, que escric aquestes ratlles amb el neguit de si tindrem tots els originals a punt perquè Ronçana pugui sortir per la festa major, res no priva de contemplar, virtualment és clar, paisatges de repòs.

Per exemple el paisatge del camí de la Riera. Entre plataners, a l'alçada del Bonaire, s'hi troba una mica de fresca. Llàstima que el Tenes fa setmanes que s'ha estancat per la sequera i haurem d'esperar a la tardor perquè torni a ser la riera que va "avall sense pressa" de la cançó.

De fet, un mateix lloc ens aporta impressions diferents si hi anem en un moment o en un altre de l'any. Tenim a prop l'exemple dels Cingles de Bertí, tan amables a l'octubre, quan es fa la Marxa Passeig de la UEC. Després de les primeres pluges de tardor hi fa una fresqueta que reanima; el vermell de la base calcària és molt viu i fa de contrapunt a l'herbei i al sotabosc exuberants que prenen tots els tons de verd. En canvi, anem-hi ara, en plena canícula: les cigales no paren el nerviós sega-sega-lliga-lliga, les bardisses i els garrics sembla que punxin més. La sargantana enfila la roca i s'amaga llesta dins l'esquerda. El respirar es fa difícil mentre la colobra s'esmuny llapissosa sota els matolls. La boirina de xafogor confon els colors en una mena de grisós lleig.

A Catalunya hi domina el clima mediterrani, com diuen els manuals, ara en procés d'escalfament. S'hi contraposa l'ambient litoral amb el continental. A la terra ferma no es nota l'acció suavitzadora del mar i, en conseqüència, hi fa més fred a l'hivern i més calor a l'estiu, com tenim oportunitat de com-

provar amb les dades que ens arriben aquests dies de les informacions meteorològiques.

Un dels llocs del nostre país que fa més calor a l'agost és Montrebei, el congost, impressionant, de la Noguera Ribagorçana que fa de límit entre Catalunya i l'Aragó. Sobretot si se ús acut d'anar-hi a migdia des de l'ermita de la Pertusa. Al refugi no hi trobareu ningú, el silenci serà solemniàl, la font que tan s'espera, ben senyalada al mapa, consisteix en un tub de plàstic que no hi ha manera que ragi gota d'aigua. La situació gairebé us farà veure al·lucinacions, i si quan torneu voleu saciar la set haureu de recórrer una distància encara respectable. Això sí, el cambrer us aconsellarà que per fruir d'aquests paratges més val anar-hi la tardor. Us adonareu que el nom del massís -Montsec- no és casual.

Val més que busquem la fresca. Al bressol del nostre excursionisme, per exemple, la Vall de Núria. Els saltirons del riu que acompanya la pujada des de Queralbs; el salt del Sastre, el salt de la Núvia amb les seves tones d'aigua immaculada. Els faigs, els pins negres, el llac, el prat. La Mare de Déu transcendent, d'aparença feréstega com les dones d'abans d'aquestes muntanyes. La coma d'Eina, una mena de "finis terrae" pirinenca de la Catalunya estricta.

Hi ha altres valls, com la coma d'Eina, que sembla que s'acabi el món, per exemple els llacs de Tristaina a l'angle nord d'Andorra, on neix la Valira. La seva aigua més avall anirà al Segre i més avall a l'Ebre i, per tant, acabarà al Delta. Els llacs de Tristaina són en un circ d'origen glacial gairebé impecable i a l'agost encara s'hi mantenen congestes de neu considerables. La paret rocosa sembla invencible però

sempre s'hi pot endevinar el viarany que serpenteja fins al coll i fins el cim. I, des d'allí, reconèixer la Pica d'Estats, i altres muntanyes i altres valls i altres horitzons més llunyans per descobrir.

Lluís Galobart

casals

AIGUA · GAS · ELECTRICITAT · CLIMATITZACIÓ

Carretera de Barcelona, 64
08187 Santa Eulàlia de Ronçana
T. 93 844 81 35 · Fax 93 841 83 77
electricitatcasals@hotmail.com
www.instalaciones-granollers.com